Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 26. aprila 2012*

„Direktiva 2006/126/ES — Vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj — Zavrnitev priznanja veljavnosti vozniškega dovoljenja v državi članici, izdanega v drugi državi članici, osebi, ki ji je bilo vozniško dovoljenje odvzeto na ozemlju prve države članice“

V zadevi C-419/10,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Nemčija) z odločbo z dne 16. avgusta 2010, ki je prispela na Sodišče 23. avgusta 2010, v postopku

Wolfgang Hofmann

proti

Freistaat Bayern,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi J. N. Cunha Rodrigues, predsednik senata, U. Lõhmus, A. Rosas (poročevalec), A. Ó Caoimh in A. Arabadžiev, sodniki,

generalni pravobranilec: Y. Bot,

sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 28. septembra 2011,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za W. Hofmanna W. Säftel, odvetnik,

— za Freistaat Bayern M. Niese, Oberlandesanwalt pri Freistaat Bayern,

— za nemško vlado T. Henze in N. Graf Vitzthum, zastopnika,

— za Evropsko komisijo G. Braun in N. Yerrell, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 10. novembra 2011

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih (prenovitev) (UL L 403, str. 18 in – popravek – UL 2009, L 19, str. 67).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med W. Hofmannom, nemškim državljanom, ki je imetnik vozniškega dovoljenja, izdanega v Češki republiki, ter Freistaat Bayern glede odločbe, s katero mu ni bila priznana pravica do uporabe njegovega vozniškega dovoljenja na ozemlju Zvezne republike Nemčije.

Pravni okvir

Ureditev Unije

3 V uvodni izjavi 2 Direktive 2006/126 je navedeno:

„Pravila o vozniških dovoljenjih so bistveni sestavni del skupne prometne politike, prispevajo k izboljšanju prometne varnosti in pospešujejo prosto gibanje oseb, ki nameravajo bivati v državi članici, ki ni država, v kateri se dovoljenje izda. Zaradi pomena osebnih prevoznih sredstev imetništvo vozniškega dovoljenja, ki ga uradno priznava država članica gostiteljica, spodbuja prosto gibanje oseb in njihovo svobodo ustanavljanja. […]“

4 V uvodni izjavi 8 te direktive je navedeno, da bi bilo zaradi prometne varnosti treba določiti minimalne zahteve za izdajo vozniškega dovoljenja.

5 V uvodni izjavi 15 navedene direktive je navedeno:

„Zaradi prometne varnosti bi morale države članice imeti možnost, da uporabijo svoje nacionalne predpise o odvzemu, začasnem odvzemu, podaljšanju in razveljavitvi vozniških dovoljenj za vse imetnike dovoljenj, ki imajo običajno prebivališče na njihovem ozemlju.“

6 V skladu s členom 2(1) Direktive 2006/126 se „[v]ozniška dovoljenja, ki jih izdajajo države članice, […] vzajemno priznavajo.“

7 Člen 7(1) in (5) te direktive določa:

„1. Vozniška dovoljenja se izdajo samo tistim kandidatom:

(a) ki so opravili preizkus spretnosti in ravnanja ter teoretični preizkus in ki izpolnjujejo zdravniške standarde v skladu z določbami prilog II in III;

[…]

(e) ki imajo svoje običajno prebivališče na ozemlju države članice, ki je izdala dovoljenje, ali lahko predložijo dokaze, da tam študirajo že vsaj šest mesecev.

[…]

5.

(a) Nihče ne more imeti več kot eno vozniško dovoljenje.

(b) Država članica zavrne izdajo dovoljenja, če ugotovi, da prosilec že ima vozniško dovoljenje.

(c) Države članice sprejmejo vse potrebne ukrepe po točki (b). Potrebni ukrepi glede izdaje, nadomestitve, podaljšanja ali zamenjave vozniškega dovoljenja vključujejo preverjanje pri drugih državah članicah, kadar obstaja utemeljen sum, da prosilec že ima drugo vozniško dovoljenje.

(d) Da se pospeši preverjanje po točki (b), države članice od njegove vzpostavitve dalje uporabljajo omrežje EU za vozniška dovoljenja.Brez poseganja v člen 2 država članica pri izdajanju dovoljenja ravna z vso potrebno skrbnostjo za zagotovitev, da oseba izpolnjuje zahteve, določene v odstavku 1, in uporablja nacionalne predpise o razveljavitvi ali odvzemu pravice do vožnje, če se ugotovi, da je bilo dovoljenje izdano, ne da bi bile izpolnjene zahteve.“

8 Člen 11(4) Direktive 2006/126 določa:

„Država članica zavrne izdajo vozniškega dovoljenja prosilcu, čigar vozniško dovoljenje je omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto v drugi državi članici.

Država članica zavrne priznanje veljavnosti vsakega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica osebi, čigar vozniško dovoljenje je na ozemlju prve države članice omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto.

Država članica lahko zavrne tudi izdajo vozniškega dovoljenja prosilcu, čigar dovoljenje je bilo v drugi državi članici razveljavljeno.“

9 Člen 13 te direktive določa:

„1. S soglasjem Komisije države članice vzpostavijo ekvivalence med pravicami, pridobljenimi pred začetkom izvajanja te direktive, in kategorijami, opredeljenimi v členu 4.

Po posvetovanju s Komisijo lahko države članice svojo nacionalno zakonodajo prilagodijo tako, kot je potrebno za izvajanje določb člena 11(4), (5) in (6).

2. Z določbami te direktive se ne odvzema ali kakor koli omejuje nobene pravice do vožnje, podeljene pred 19. januarjem 2013.“

10 Člen 15 navedene direktive določa:

„Države članice si med seboj pomagajo pri izvajanju te direktive ter si izmenjujejo informacije o dovoljenjih, ki so jih izdale, zamenjale, nadomestile, podaljšale ali razveljavile. Države članice od njegove vzpostavitve dalje uporabljajo omrežje EU za vozniška dovoljenja.“

11 Člen 16(1) in (2) iste direktive določa:

„1. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 1(1), členom 3, členom 4(1), (2), (3) in (4)(b) do (k), členom 6(1), (2)(a), (c), (d) in (e), členom 7(1)(b), (c) in (d), (2), (3) in (5), členom 8, členom 10, členom 13, členom 14, členom 15 ter s točko 2 Priloge I, točko 5.2 Priloge II glede kategorij A1, A2 in A ter prilog IV, V in VI, najpozneje do 19. januarja 2011. Komisiji nemudoma sporočijo besedila teh predpisov.

2. Države članice te predpise uporabljajo od 19. januarja 2013.“

12 Člen 17, prvi pododstavek, Direktive 2006/126 določa:

„Direktiva 91/439/EGS se razveljavi z učinkom od 19. januarja 2013, ne da bi to posegalo v obveznosti držav članic v zvezi z roki iz dela B Priloge V za prenos omenjene direktive v nacionalno pravo.“

13 Člen 18 Direktive 2006/126 določa:

„Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 2(1), člen 5, člen 6(2)(b), člen 7(1)(a), člen 9, člen 11(1), (3), (4), (5) in (6), člen 12 in priloge I, II in III se uporabljajo od 19. januarja 2009.“

14 V skladu s členom 1(2) Direktive 91/439 se „[v]ozniška dovoljenja, ki jih izdajo države članice, […] vzajemno priznavajo.“

15 Člen 7(1) te direktive določa:

„1. Vozniška dovoljenja se poleg tega izdajajo samo tistim kandidatom:

(a) ki so opravili preizkus spretnosti in vedenja v prometu in teoretični preizkus ter izpolnjujejo zdravniške standarde v skladu z določbami iz Prilog II in III;

(b) ki imajo običajno prebivališče na ozemlju države članice, ki izda dovoljenje, ali ki lahko predložijo dokazilo, da na ozemlju države članice študirajo že najmanj šest mesecev.“

16 Člen 8(2) in (4) navedene direktive določa:

„2. Ob upoštevanju načela teritorialnosti kazenskega in policijskega prava lahko država članica, v kateri ima imetnik vozniškega dovoljenja druge države članice običajno prebivališče, uporabi svoje nacionalne predpise o omejitvi, začasnem odvzemu, odvzemu ali preklicu pravice do vožnje in, če je potrebno, v ta namen zamenja dovoljenje.

[…]

4. Država članica lahko zavrne priznanje kakršnegakoli vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, osebi, za katero na njenem ozemlju velja eden izmed ukrepov, omenjenih v odstavku 2.

Prav tako lahko država članica zavrne izdajo vozniškega dovoljenja kandidatu, za katerega taki ukrepi veljajo v kakšni drugi državi članici.“

Nacionalna ureditev

17 Člen 28(1), prvi stavek, uredbe o dovolitvi udeležbe osebam v cestnem prometu (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung)) z dne 18. avgusta 1998 (BGBl. 1998 I, str. 2214), v različici, ki izhaja iz uredbe z dne 7. januarja 2009 (BGBl. 2009 I, str. 29), določa:

„Imetnikom veljavnega vozniškega dovoljenja [Evropske unije] ali [Evropskega gospodarskega prostora (EGP)], ki imajo v Nemčiji svoje običajno prebivališče v smislu člena 7(1) ali (2), je – ob upoštevanju omejitev iz odstavkov od 2 do 4 – dovoljena vožnja motornih vozil v tej državi v okviru pravic, ki jih imajo. […]“

18 Člen 28(4) navedene uredbe določa:

„Pravica iz odstavka 1 ne velja za imetnike vozniškega dovoljenja [Unije] ali EGP,

[…]

3. ki jim je sodišče v Nemčiji izdalo ukrep začasnega ali pravnomočnega odvzema vozniškega dovoljenja ali jim je upravni organ izdal takoj izvršljivi ali pravnomočni ukrep odvzema, ki jim je bilo vozniško dovoljenje zavrnjeno s pravnomočno odločbo ali ki jim vozniško dovoljenje ni bilo odvzeto zgolj zato, ker so se mu medtem odrekli.

[…]

Pristojni organ lahko v primerih iz prvega stavka, točki 2 in 3, sprejme ugotovitveni upravni akt o neobstoju pravice. Točki 3 in 4 prvega stavka se uporabljata samo, kadar so ukrepi, na katere se nanašata, vpisani v centralni register vozil in ni prišlo do izbrisa na podlagi člena 29 zakona o pravilih cestnega prometa (Straßenverkehrsgesetz).“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

19 Amtsgericht Memmingen (okrajno sodišče v Memmingenu) je s kaznovalnim nalogom z dne 8. maja 2007, ki je postal pravnomočen, W. Hofmannu naložilo plačilo globe zaradi vožnje pod vplivom alkohola. Poleg tega mu je bilo odvzeto vozniško dovoljenje, izrečena pa mu je bila tudi prepoved zahtevati novo dovoljenje za obdobje 15 mesecev, in sicer do 7. avgusta 2008. Iz spisa, predloženega Sodišču, je v zvezi s tem razvidno, da bi moral W. Hofmann, preden bi se mu vrnilo vozniško dovoljenje, po poteku obdobja prepovedi pri pristojnem nemškem organu zaprositi za izdajo novega dovoljenja, ta organ pa bi moral preveriti, ali je za vrnitev dovoljenja treba ponovno opravljati vozniški izpit, da bi se ugotovila sposobnost zadevne osebe za vožnjo, ali pa medicinsko-psihološki test, da bi se preverila njena zmožnost za vožnjo motornih vozil.

20 Nemški organ je pri nadzoru prometa, opravljenem 17. marca 2009, ugotovil, da W. Hofmann poseduje češko vozniško dovoljenje, izdano 19. januarja 2009, v katerem je bil kot kraj prebivališča imetnika tega dovoljenja naveden Lazany (Češka republika). Nemška policija je pri nadzoru prometa, opravljenem 25. marca 2009, to vozniško dovoljenje zasegla. Navedeno dovoljenje je bilo posredovano nemškemu organu, pristojnemu za izdajo vozniških dovoljenj.

21 Ta organ je v dopisu z dne 20. aprila 2009 W. Hofmannu pojasnil, da na podlagi njegovega češkega vozniškega dovoljenja nima pravice do vožnje motornih vozil v Nemčiji. Če ne bi soglašal, da se v ta dokument v zvezi s tem vpiše opomba, bo o tem sprejeta ugotovitvena odločba.

22 Ker se W. Hofmann s takšnim vpisom ni strinjal, je navedeni organ z odločbo z dne 15. julija 2009 ugotovil, da češko vozniško dovoljenje tožeče stranke ne daje pravice za vožnjo motornih vozil na nemškem ozemlju, in odredil, naj se v ta dokument vpiše opomba v zvezi z njegovo neveljavnostjo na navedenem ozemlju.

23 W. Hofmann je 13. avgusta 2009 pri Verwaltungsgericht Augsburg (upravno sodišče v Augsburgu) vložil tožbo, s katero je predlagal, naj se ta odločba razveljavi.

24 Navedeno sodišče je s sodbo z dne 11. decembra 2009 zavrnilo to tožbo. Načelo vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj naj ne bi bilo ovira za ugotovitev o neobstoju pravice W. Hofmanna do uporabe njegovega češkega vozniškega dovoljenja v Nemčiji v obsegu, v katerem naj bi člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 odstopal od člena 2(1) navedene direktive. Tega člena 11(4), drugi pododstavek, naj se v skladu s sodno prakso Sodišča v zvezi s členom 8(2) in (4) Direktive 91/439, kakor je razvidna iz sodb z dne 26. junija 2008 v združenih zadevah Wiedemann in Funk (C-329/06 in C-343/06, ZOdl., str. I-4635) ter Zerche in drugi (od C-334/06 do C-336/06, ZOdl., str. I-4691), ne bi smelo razlagati ozko. Priznanje izjem, utemeljenih s sodno prakso, naj bi bilo v nasprotju s strogo zavrnitvijo priznanja veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki je odslej določena v členu 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 pod pogoji, določenimi v tem členu. Vendar naj bi

učinkovitost boja proti „turizmu vozniških dovoljenj“, ki naj bi bil eden od ciljev navedene direktive, zahtevala preprečitev vsakršnega obida sorazmerno strogih predpisov o zmožnosti, ki veljajo v Nemčiji po odvzemu nemškega vozniškega dovoljenja.

25 W. Hofmann je v okviru pritožbe, ki jo je Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (višje upravno sodišče na Bavarskem) dopustilo, v bistvu predlagal, naj se razveljavi sodba, ki jo je izdalo Verwaltungsgericht Augsburg, in odpravi odločba z dne 15. julija 2009, ki jo je izdal organ, pristojen za izdajo vozniških dovoljenj, ter pri tem navedel, da se najprej postavi vprašanje, ali se člen 11(4) Direktive 2006/126 uporabi za tuja vozniška dovoljenja, izdana – kot v obravnavani zadevi – 19. januarja 2009 ali po tem datumu. Šele nato naj bi se postavilo vprašanje, ali se sodna praksa Sodišča, navedena v prejšnji točki te sodbe, uporabi glede tistih določb te direktive, ki so začele veljati 19. januarja 2009.

26 Bayerischer Verwaltungsgerichtshof je zaradi dvomov, ali se za člen 11(4) Direktive 2006/126 uporabi sodna praksa Sodišča, ki se nanaša na člena 1(2) in 8(2) in (4) Direktive 91/439, prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 […] razlagati tako, da mora država članica zavrniti priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica osebi v obdobju, ko zanjo ni veljala prepoved zaprositve za novo dovoljenje, če ji je bilo vozniško dovoljenje na ozemlju prvoimenovane države članice odvzeto in je ta oseba v trenutku, ko je bilo izdano vozniško dovoljenje, imela svoje običajno prebivališče na ozemlju države članice izdajateljice?“

Postopek pred Sodiščem

27 Predložitveno sodišče je v dopisu, ki je na Sodišče prispel 13. septembra 2011, Sodišče obvestilo, da je bil W. Hofmannu s sodbo z dne 5. aprila 2011, ki jo je izreklo Amtsgericht Memmingen in je postala pravnomočna, izdan ukrep odvzema vozniškega dovoljenja, in da se v obdobju enega leta in šestih mesecev ne sme izdati novega dovoljenja. Navedeno sodišče meni, da – čeprav se ni več treba izreči o ugotovitvi iz odločbe pristojnega organa v zvezi z izdajo vozniškega dovoljenja z dne 15. julija 2009, v skladu s katero češko vozniško dovoljenje W. Hofmanna ne daje pravice do vožnje motornih vozil na nemškem ozemlju – je kljub temu nujno, da se Sodišče izreče o vprašanju za predhodno odločanje.

28 Po eni strani naj bi zastopnik W. Hofmanna namreč odslej kot odziv na kazensko obsodbo svoje stranke predlagal spremembo sodbe, ki jo je izreklo Verwaltungsgericht Augsburg, in ugotovitev nezakonitosti te odločbe z dne 15. julija 2009. Da bi predložitveno sodišče lahko presodilo, ali je navedena odločba nezakonita, bi bil potreben odgovor Sodišča na vprašanje za predhodno odločanje. Po drugi strani naj bi bil postopek, ki ga je W. Hofmann sprožil, le eden od številnih postopkov, katerih izid je odvisen od odgovora Sodišča na to vprašanje.

Vprašanje za predhodno odločanje

29 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 razlagati tako, da mora država članica zunaj obdobja prepovedi zaprositve za novo vozniško dovoljenje, izrečene imetniku dovoljenja, ki je bilo izdano v drugi državi članici – če je bil na ozemlju zadnjenavedene upoštevan pogoj običajnega prebivališča –, zavrniti priznanje veljavnosti tega vozniškega dovoljenja, če je bil njegovemu imetniku na ozemlju prve države članice izrečen ukrep odvzema prejšnjega vozniškega dovoljenja.

Uvodne ugotovitve

30 Najprej je treba ugotoviti, ali se člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 uporabljata za dejansko stanje v postopku v glavni stvari.

31 W. Hofmann meni, da iz členov 16(2) in 13(2) Direktive 2006/126, v skladu s katerima se z določbami te direktive ne odvzema ali kakor koli omejuje nobena pravica do vožnje, podeljena pred 19. januarjem 2013, izhaja, da je datum začetka veljavnosti člena 11(4), drugi pododstavek, te direktive 19. januar 2013.

32 Evropska komisija in nemška vlada nasprotno menita, da se člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 uporabljata za dejansko stanje v postopku v glavni stvari. Komisija med drugim poudarja, da je ta direktiva začela veljati 19. januarja 2007 in da je odločilno dejstvo v okviru obravnavane zadeve izdaja češkega vozniškega dovoljenja 19. januarja 2013. Nemška vlada zatrjuje, da člen 13(2) navedene direktive ne nasprotuje uporabi člena 11(4), drugi pododstavek, iste direktive za vozniška dovoljenja, izdana pred 19. januarjem 2013. To naj bi izhajalo zlasti iz tega, da se zadnjenavedena določba v skladu s členom 18, drugi odstavek, Direktive 2006/126 uporablja od vključno 19. januarja 2009. Vendar naj bi se v skladu s členom 16(1) in (2) navedene direktive njen člen 13 uporabljal šele od 19. januarja 2013. Prav tako naj Zvezna republika Nemčija člena 13(2) navedene direktive ne bi predčasno prenesla.

33 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da čeprav bo Direktiva 91/439 razveljavljena šele z 19. januarjem 2013, se v skladu s členom 18, drugi odstavek, Direktive 2006/126 člena 2(1) in 11(4) zadnjenavedene direktive uporabljata od 19. januarja 2009 (glej sodbo z dne 1. marca 2012 v zadevi Akyüz, C-467/10, točka 31).

34 Iz odločbe predložitvenega sodišča pa je razvidno, da je nemška policija 25. marca 2009 zasegla češko vozniško dovoljenje W. Hofmanna, ki ga je pridobil 19. januarja 2009, ter da je nemški organ, pristojen za izdajo vozniških dovoljenj, v dopisu z dne 20. aprila 2009 W. Hofmanna obvestil, da na podlagi navedenega dovoljenja nima pravice do vožnje motornih vozil v Nemčiji. Navedeni organ je nato z odločbo z dne 15. julija 2009 odredil, naj se v ta dokument vpiše opomba v zvezi z njegovo neveljavnostjo na nemškem ozemlju.

35 Iz navedenega sledi, da se člena 2(1) in 11(4) Direktive 2006/126 uporabljata *ratione temporis* za dejansko stanje v postopku v glavni stvari.

36 Te ugotovitve ne more omajati trditev W. Hofmanna, da člen 13(2) Direktive 2006/126 v bistvu pomeni oviro za uporabo člena 11(4), drugi pododstavek, te direktive.

37 Razen določb, navedenih v členu 18, drugi odstavek, Direktive 2006/126, med katerimi je člen 11(4) te direktive, se namreč druge določbe te direktive, zlasti njen člen 13, začnejo v skladu s členom 17, prvi odstavek, navedene direktive uporabljati šele 19. januarja 2013.

38 Poleg tega – kot trdi nemška vlada –, če bi bilo člen 13(2) Direktive 2006/126 treba razlagati tako, da vozniškega dovoljenja, izdanega pred 19. januarjem 2013, v splošnem ni mogoče niti odvzeti niti kakor koli omejiti, potem ne bi bilo več mogoče uporabiti člena 11(4) te direktive, glede katerega je v členu 18, drugi odstavek, te direktive vsekakor izrecno določeno, da se uporablja od 19. januarja 2009.

39 Kot je nemška vlada prav tako navedla, mesto, ki ga ima člen 13 v besedilu Direktive 2006/126, vsekakor izkazuje, da se odstavek 2 tega člena 13 ne nanaša na omejevalne ukrepe, ukrepe začasnega odvzema ali odvzema vozniškega dovoljenja, ampak samo na pravice, pridobljene za vožnjo posameznih kategorij vozil.

40 Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 35 sklepnih predlogov, Direktiva 2006/126 uvaja enoten vzorec Skupnosti za vozniška dovoljenja, ki bo nadomestil različna vozniška dovoljenja, ki obstajajo v državah članicah. Člen 4 navedene direktive določa in opredeljuje različne kategorije vozniških dovoljenj, s katerimi morajo države članice, ki so opredelile svoje kategorije vozniških dovoljenj, vzpostaviti ekvivalence.

41 Tako je člen 13 Direktive 2006/126, naslovljen „Ekvivalence neskupnostnih vzorcev dovoljenj“, namenjen zgolj urejanju vprašanja ekvivalenc med pravicami, pridobljenimi pred začetkom izvajanja te direktive, in različnimi kategorijami vozniških dovoljenj, ki so z njo opredeljene.

42 To analizo potrjuje preučitev pripravljalnega gradiva v zvezi z Direktivo 2006/126, iz katerega je – kot je generalni pravobranilec navedel v točki 37 sklepnih predlogov – razvidno, da je bil člen 13(2) te direktive dodan na pobudo Evropskega parlamenta, ki je to dopolnilo utemeljil z navedbo, da zamenjava starih vozniških dovoljenj nikakor ne sme privesti do izgube ali omejevanja pridobljenih pravic v zvezi z vozniškim dovoljenjem za različne kategorije vozil.

Odgovor Sodišča

43 Opozoriti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso člen 1(2) Direktive 91/439 brez vsakršnih formalnosti določa vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj, ki so jih izdale države članice. Ta določba državam članicam nalaga jasno in natančno obveznost, ki ne dopušča proste presoje glede ukrepov, ki jih je treba sprejeti za uskladitev z njo (glej zlasti sodbi z dne 19. februarja 2009 v zadevi Schwarz, C-321/07, ZOdl., str. I-1113, točka 75, in z dne 19. maja 2011 v zadevi Grasser, C-184/10, ZOdl., str. I-4057, točka 19, ter zgoraj navedeno sodbo Akyüz, točka 40).

44 Kot je Sodišče presodilo že v točki 40 zgoraj navedene sodbe Akyüz, enako velja glede člena 2(1) Direktive 2006/126, katerega besedilo je enako besedilu člena 1(2) Direktive 91/439.

45 Poleg tega je Sodišče večkrat presodilo, da mora država članica izdajateljica preveriti, ali so izpolnjeni minimalni pogoji, predpisani s pravom Unije, zlasti v zvezi s prebivališčem in sposobnostjo za vožnjo, ki so določeni v členu 7(1) Direktive 91/439, in ali je torej izdaja vozniškega dovoljenja upravičena (glej zgoraj navedeni sodbi Schwarz, točka 76, in Grasser, točka 20).

46 Če so torej organi države članice izdali vozniško dovoljenje v skladu s členom 1(1) Direktive 91/439, druge države članice niso upravičene preveriti, ali so bili izpolnjeni pogoji za izdajo, ki jih določa ta direktiva. To, da ima nekdo vozniško dovoljenje, ki ga je izdala država članica, je namreč treba šteti za dokaz, da je imetnik tega dovoljenja na dan, ko mu je bilo to izdano, izpolnjeval navedene pogoje (glej zlasti zgoraj navedeni sodbi Schwarz, točka 77, in Grasser, točka 21).

47 Te ugotovitve je mogoče v celoti prenesti na vzorec, ki ga uvaja Direktiva 2006/126, v kateri je bilo načelo vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, ki jih izdajajo države članice, ponovno potrjeno, in sicer – kot je razvidno iz točke 44 te sodbe – z enakimi besedami kot v Direktivi 91/439.

48 Kar zadeva Direktivo 91/439, je Sodišče po eni strani vsekakor navedlo, da členi 1(2), 7(1)(b) ter 8(2) in (4) te direktive ne nasprotujejo temu, da država članica gostiteljica na svojem ozemlju zavrne priznanje vozniškega dovoljenja, ki je bilo izdano v drugi državi članici, če se na podlagi navedb v samem vozniškem dovoljenju ali drugih nespornih informacij države članice izdajateljice – in ne na podlagi informacij države članice gostiteljice – ugotovi, da pogoj običajnega prebivališča, določen v navedenem členu 7(1)(b), ni bil izpolnjen (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi Wiedemann in Funk, točka 72, ter Grasser, točka 33). Prav tako je treba navesti, da je Sodišče presodilo, da to, da v državi članici gostiteljici za imetnika tega dovoljenja ni veljal noben ukrep v smislu člena 8(2) navedene direktive, v zvezi s tem ni pomembno (glej zgoraj navedeno sodbo Grasser, točka 33).

49 Sodišče je po drugi strani presodilo, da člena 1(2) in 8(4) Direktive 91/439 ne nasprotujeta temu, da država članica osebi, kateri je bil na ozemlju te države izrečen ukrep odvzema dovoljenja skupaj s prepovedjo v določenem obdobju zaprositi za novo dovoljenje, zavrne priznanje novega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica v tem obdobju prepovedi (glej zgoraj navedeni sodbi Wiedemann in Funk, točka 65, in Schwarz, točka 83, ter sklep z dne 3. julija 2008 v zadevi Möginger, C-225/07, točka 38).

50 Sodišče je v zvezi s tem navedlo, da se država članica nasprotno ne more sklicevati na navedeni člen 8(4) za to, da osebi, ki ji je bilo na njenem ozemlju odvzeto ali preklicano vozniško dovoljenje, ki ga je izdala ta država članica, za nedoločen čas ne bi priznala veljavnosti dovoljenja, ki ji ga lahko pozneje, to je po

obdobju prepovedi, izda druga država članica (glej v tem smislu sodbo z dne 29. aprila 2004 v zadevi Kapper, C-476/01, Recueil, str. I-5205, točka 76; zgoraj navedeni sodbi Wiedemann in Funk, točka 63, in Schwarz, točka 85, ter sklep z dne 6. aprila 2006 v zadevi Halbritter, C-227/05, točka 28).

51 Kadar za osebo v državi članici velja ukrep odvzema njenega vozniškega dovoljenja, člen 8(4) Direktive 91/439 tej državi članici načeloma ne omogoča, da zavrne priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je pozneje druga država članica izdala isti osebi zunaj obdobja prepovedi, da zaprosi za novo vozniško dovoljenje (glej v tem smislu zgoraj navedene sodbe Kapper, točka 76; Wiedemann in Funk, točka 64, in Schwarz, točka 86, ter zgoraj navedena sklepa Halbritter, točka 27, in Möginger, točka 44).

52 Ob upoštevanju razlike v besedilih člena 8(4) Direktive 91/439 in temu členu ustrezne določbe Direktive 2006/126, in sicer člena 11(4) zadnjenavedene direktive, je treba ugotoviti, ali je ti določbi odslej treba različno razlagati, in sicer tako, da se pogoji, ki izhajajo iz sodne prakse Sodišča, ki je navedena v točkah od 48 do 51 te sodbe v zvezi z uporabo člena 8(4) Direktive 91/439, ne uporabljajo za položaj, kakršen je položaj W. Hofmanna, za katerega se uporablja Direktiva 2006/126.

53 Namreč, čeprav člen 8(4), prvi pododstavek, Direktive 91/439 določa, da država članica osebi, kateri je bil na ozemlju te države izrečen ukrep omejitve, začasnega odvzema, odvzema ali preklica pravice do vožnje, lahko zavrne priznanje veljavnosti vsakršnega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, pa člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 določa, da „[d]ržava članica zavrne priznanje veljavnosti vsakega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica osebi, čigar vozniško dovoljenje je na ozemlju prve države članice omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto“. Besedilo zadnjenavedene določbe tako državam članicam odslej nalaga, da zavrnejo priznanje takšnega vozniškega dovoljenja, medtem ko jim je člen 8(4) Direktive 91/439 v zvezi s tem dopuščal prosto presojo.

54 W. Hofmann glede tega meni, da je iz pomena uporabljenih pojmov mogoče brez težav sklepati, da člen 11(4) Direktive 2006/126 vsebuje enake izjeme od načela vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, kot so obstajale že ob uporabi člena 8(4) Direktive 91/439, kot ga je razlagalo Sodišče. Če je opredelitev načela vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj iz člena 1(2) Direktive 91/439 in člena 2(1) Direktive 2006/126 ostala nespremenjena, ni nobenega razloga, da bi se sodna praksa v zvezi s tem razvijala. To, da je polje proste presoje držav članic za zavrnitev priznanja dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, omejeno, naj ne bi vplivalo na pogoje za uporabo člena 11(4) Direktive 2006/126.

55 Podobno Komisija meni, da čeprav nove določbe državam članicam ne dopuščajo več popolne svobode za zavrnitev priznanja vozniškega dovoljenja, ampak jim nalagajo, da dovoljenje zavrnejo, če so pogoji za zavrnitev izpolnjeni, se pogoji, pod katerimi je bilo priznanje dovoljenja na podlagi prejšnjih določb mogoče zavrniti ali pod katerimi ga je odslej treba zavrniti, niso spremenili. Po mnenju te institucije iz besedila člena 11(4) Direktive 2006/126 ni mogoče sklepati, da so upoštevne sodbe Sodišča v zvezi s pogoji, ki v okviru Direktive 91/439 prevladujejo, zastarele. Čeprav celotno pripravljalno gradivo v zvezi z Direktivo 2006/126 poudarja novo nastalo obveznost, da se vozniško dovoljenje ne izda in ne prizna, pa pogoji za ukrep neizdaje ali nepriznanja dovoljenja niso nikjer spremenjeni.

56 Če bi bilo drugače, bi državljan Unije vozniško dovoljenje lahko pridobil samo v državi članici, v kateri je bilo to dovoljenje predhodno omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto, in sicer brez časovnih omejitev te omejitve.

57 Freistaat Bayern nasprotno trdi, da navedeni pogoji izhajajo iz sodne prakse Sodišča, nastale na podlagi Direktive 91/439, in da ta sodna praksa velja samo še za vozniška dovoljenja, izdana pred 19. januarjem 2009.

58 Poleg tega naj bi člen 11(4), prvi pododstavek, Direktive 2006/126 – drugače kot člen 8(4) Direktive 91/439 – državi članici odslej nalagal, ne da bi ji dopuščal prosto presojo, da zavrne izdajo novega vozniškega dovoljenja osebi, ki ji je bil v drugi državi članici izrečen ukrep omejitve, začasnega odvzema ali odvzema vozniškega dovoljenja.

59 Freistaat Bayern iz tega sklepa, da sodne prakse Sodišča, ki se nanaša na razlago člena 8(4) Direktive 91/439, ni mogoče prenesti na člen 11(4), prvi in drugi pododstavek, Direktive 2006/126. Po njenem mnenju v okviru zadnjenavedene direktive velja, da če država članica zavrne priznanje vozniškega dovoljenja, ki ga je druga država članica izdala osebi, kateri je prva država članica izrekla ukrep omejitve, začasnega odvzema ali odvzema vozniškega dovoljenja na svojem ozemlju, prva država članica zavrne priznanje akta, ki je v nasprotju s pravom Unije. V skladu s členom 11(4), prvi pododstavek, Direktive 2006/126 naj namreč ta druga država članica ne bi bila upravičena za takšno izdajo. Tako naj bi bil člen 11(4) te direktive *lex specialis* glede na člen 2(1) navedene direktive in naj bi državam članicam nalagal, naj zavračajo priznanje vozniških dovoljenj, ki niso bila izdana v skladu s pravom Unije.

60 Pripravljalno gradivo v zvezi z Direktivo 2006/126 naj bi to analizo potrjevalo. Besedilo člena 11(4), prvi in drugi pododstavek, te direktive naj bi bilo posledica spremembe, ki jo je predlagal Odbor Evropskega parlamenta za promet in turizem, katere cilj je očitno bil odziv na zgoraj navedeno sodbo Kapper ter odgovor nanjo po zakonodajni poti.

61 Nemška vlada poudarja, da namen člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 glede na njegovo besedilo ni niti morebitna kršitev pogoja običajnega prebivališča na ozemlju države članice, ki vozniško dovoljenje izda, niti potek morebitnega obdobja prepovedi pridobitve novega dovoljenja. Čeprav je v različici te določbe v francoskem jeziku („à une personne dont le permis de conduire *fait* l'objet, sur son territoire, d'une restriction, d'une suspension ou d'un retrait“) in angleškem jeziku („to a person whose driving licence *is* restricted, suspended or withdrawn in the former State's territory“) uporabljen sedanjik, naj bi besedilo te določbe v celoti omogočalo, da se uporabi za osebo, katere vozniško dovoljenje bi se odvzelo na podlagi nemškega prava in v zvezi s katero bi obdobje začasne prepovedi pridobitve novega dovoljenja poteklo. V primeru, da se navedeni osebi še ne bi izdalo novo nemško vozniško dovoljenje, bi za to osebo veljalo, da ji je vozniško dovoljenje še vedno „odvzeto“.

62 Dodajanja pogojev za uporabo, ki niso bili izrecno določeni v členu 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, po mnenju nemške vlade ni mogoče utemeljiti z „ozko razlago“ te določbe. Določba se ne bi smela tako razlagati samo zato, ker v okoliščinah obravnavane zadeve pomeni izjemo od načela vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, ki ga določa člen 2(1) navedene direktive.

63 Nemška vlada dodaja, da obveznost države članice, da v primerih, določenih v členu 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, zavrne priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, omogoča, da se zagotovi varnost v cestnem prometu in se s tem zavarujejo pravica do življenja, pravica do osebne integritete in lastninska pravica, ki so zagotovljene v členih 2, 3 in 17 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah in imajo enako pravno veljavo kot temeljne svoboščine, h katerim prispeva načelo vzajemnega priznavanja iz člena 2(1) Direktive 2006/126.

64 Navedena vlada prav tako meni, da je iz razvoja člena 11(4), drugi pododstavek, te direktive razvidno, da so pisci direktive želeli ponovno dati prednost prizadevanjem za okrepitev boja proti „turizmu vozniških dovoljenj“ ter s tem za okrepitev varnosti v cestnem prometu, glede na načelo vzajemnega priznavanja, ki temelji na pojmu prostega pretoka, ki je do zdaj prevladoval v sodni praksi Sodišča. Hipotetična volja organov, ki so sodelovali pri sprejetju navedene direktive, da naj bi bila uporaba njenega člena 11(4), drugi pododstavek, odvisna od kršitve pogoja običajnega prebivališča na ozemlju države članice, ki je vozniško dovoljenje izdala, ali od pridobitve novega dovoljenja, naj, nasprotno, ne bi bila razvidna.

65 V zvezi s tem je vsekakor treba navesti, da razlika med besediloma členov 8(4) Direktive 91/439 in 11(4) Direktive 2006/126 ni takšna, da bi posegla v pogoje, kot izhajajo iz sodne prakse Sodišča, pod katerimi je bilo na podlagi določb Direktive 91/439 priznanje vozniškega dovoljenja mogoče zavrniti, odslej pa se na podlagi določb Direktive 2006/126 mora zavrniti.

66 Razen tega, da se je prej zgolj pravica do nepriznavanja preoblikovala v obveznost ter da se je vzpostavilo razlikovanje med omejitvijo, začasnim odvzemom in odvzemom po eni strani ter razveljavitvijo po drugi strani, se namreč besedilo člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 ni bistveno spremenilo glede na besedilo člena 8(4), prvi pododstavek, Direktive 91/439.

67 Čeprav je res, da so nekatere jezikovne različice člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, zlasti pa njegova različica v nemškem jeziku („einer Person […], deren Führerschein […] eingeschränkt, ausgesetzt oder entzogen *worden ist*“) oblikovane tako, da ne izključujejo, da ukrepi, navedeni v tej določbi, ne učinkujejo več, vseeno velja, da številne druge jezikovne različice člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, kot sta različici v francoskem in angleškem jeziku („à une personne dont le permis de conduire *fait* l'objet, sur son territoire, d'une restriction, d'une suspension ou d'un retrait“ in „to a person whose driving licence *is* restricted, suspended or withdrawn in the former State's territory“) izražajo idejo, da morajo biti navedeni ukrepi v teku, da bi bila država članica zavezana zavrniti priznanje vozniškega dovoljenja, izdanega osebi, katere dovoljenje je na ozemlju države članice predmet enega od teh ukrepov.

68 Vendar v skladu z ustaljeno sodno prakso po eni strani formulacija, uporabljena v eni od jezikovnih različic določbe prava Unije, ne more biti edina podlaga za razlago te določbe oziroma je v zvezi s tem ni mogoče obravnavati prednostno glede na druge jezikovne različice (glej zlasti sodbe z dne 3. aprila 2008 v zadevi Endendijk, C-187/07, ZOdl., str. I-2115, točka 23; z dne 9. oktobra 2008 v zadevi Sabatauskas in drugi, C-239/07, ZOdl., str. I-7523, točka 38, in z dne 5. maja 2011 v združenih zadevah Kurt und Thomas Etling in drugi, C-230/09 in C-231/09, ZOdl., str. I-3097, točka 60). Po drugi strani je treba različne jezikovne različice besedila prava Unije razlagati enotno in je torej treba ob razhajanjih med njimi zadevno določbo razlagati glede na splošno sistematiko in namen predpisa, katerega del je (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Endendijk, točka 24; sodbo z dne 29. aprila 2010 v zadevi M in drugi, C-340/08, ZOdl., str. I-3913, točka 44, in zgoraj navedeno sodbo Kurt und Thomas Etling in drugi, točka 60).

69 Vsekakor je treba ugotoviti, da je v različici člena 8(4), prvi pododstavek, Direktive 91/439 v nemškem jeziku uporabljen preteklik („einer Person […], auf die […] eine der in Absatz 2 genannten Maßnahmen angewendet *wurde*“), ne da bi ta okoliščina vplivala na mnenje Sodišča, da se država članica ne sme sklicevati na to določbo, da bi osebi, kateri je bil na ozemlju te države članice izrečen tak ukrep, za nedoločen čas zavrnila priznanje veljavnosti vsakršnega dovoljenja, ki bi ji ga lahko naknadno izdala druga država članica.

70 Iz pripravljalnega gradiva v zvezi z Direktivo 2006/126 je res razvidno, da je zakonodajalec Unije s tem, da je možnost nepriznanja vozniškega dovoljenja, ki ga izda druga država članica, preoblikoval v obveznost, da bi se s tem zagotovilo vzajemno priznavanje ukrepov omejitve, začasnega odvzema ali odvzema vozniškega dovoljenja, želel okrepiti boj proti „turizmu vozniških dovoljenj“, vendar pa iz tega pripravljalnega gradiva ni razvidno, da so bili pogoji, pod katerimi je država članica upravičena ali, kar zadeva to direktivo, zavezana, da ne prizna vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, kot izhajajo iz sodne prakse Sodišča, izpodbijani.

71 Sodišče je poleg tega večkrat opozorilo, da možnost, določena v členu 8(4) Direktive 91/439, pomeni izjemo od splošnega načela vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj in se zato razlaga ozko (glej zlasti sodbi z dne 20. novembra 2008 v zadevi Weber, C-1/07, ZOdl., str. I-8571, točka 29; in Schwarz, točka 84, ter sklep z dne 2. decembra 2010 v zadevi Scheffler, C-334/09, ZOdl., str. I-12379, točka 63). Ta navedba pa velja tudi glede obveznosti, ki je odslej določena v členu 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126. Tudi ta obveznost namreč pomeni izjemo od splošnega načela vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, ki je ponovno potrjeno v členu 2(1) navedene direktive.

72 Dodati je treba, da prvi in drugi pododstavek člena 11(4) Direktive 2006/126 razlikujeta med izdajo in priznavanjem vozniškega dovoljenja osebi, katere vozniško dovoljenje je v drugi državi članici predmet omejitve, začasnega odvzema ali odvzema. Razen tega razlikovanja imata prvi in drugi pododstavek podobno besedilo. Zato velja, da če je treba člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 razlagati tako, da ta določba državi članici nalaga obveznost, da ne prizna nobenega vozniškega dovoljenja, ki ga je druga država članica izdala osebi, katere vozniško dovoljenje je v prvi državi članici predmet ukrepa omejitve, začasnega odvzema ali odvzema, je treba podobno razlagati člen 11(4), prvi pododstavek, te direktive, ki določa obveznost, da se takšni osebi ne izda vozniškega dovoljenja.

73 V zvezi s tem je iz pripravljalnega gradiva v zvezi z Direktivo 2006/126 razvidno, da je bila volja zakonodajalca Unije v tem, da se okrepi načelo enotnosti vozniških dovoljenj in da se izogne temu, da se osebi, katere vozniško dovoljenje je v eni državi članici predmet ukrepa omejitve, začasnega odvzema ali odvzema, lahko izda vozniško dovoljenje v drugi državi članici, ali da se ji prizna veljavnost takšnega dovoljenja (v zvezi s tem glej predlog Direktive ES Evropskega parlamenta in Sveta o vozniških dovoljenjih (prenovitev) z dne 21. oktobra 2003, COM(2003) 621 konč., ki ga je predložila Komisija, str. 6).

74 Iz tega gradiva pa ne izhaja, da oseba, katere vozniško dovoljenje je bilo v eni državi članici predmet ukrepa omejitve, začasnega odvzema ali odvzema, ne more nikoli več pridobiti novega vozniškega dovoljenja v drugi državi članici, niti po preteku obdobja začasne prepovedi pridobitve novega vozniškega dovoljenja, ki je, odvisno od primera, bilo del tega ukrepa v prvi državi članici.

75 Razlaga člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, ki jo zagovarjata Freistaat Bayern in nemška vlada, pa bi pomenila, da se na podlagi člena 11(4), prvi pododstavek, Direktive 2006/126 izreče stalna, časovno neomejena prepoved izdaje novega vozniškega dovoljenja, ki ga država članica izda osebi, katere vozniško dovoljenje je bilo v preteklosti predmet omejitve, začasnega odvzema ali odvzema v drugi državi članici.

76 V okviru tega je treba opozoriti, da lahko v skladu s členoma 7(1)(b) Direktive 91/439 in 7(1)(e) Direktive 2006/126 vozniško dovoljenje izda le država članica, na ozemlju katere ima prosilec svoje običajno prebivališče. Tako je za osebo, katere vozniško dovoljenje je bilo v eni državi članici predmet odvzema in ki je zatem svoje prebivališče prenesla v drugo državo članico, edina možnost, da v skladu z direktivama 91/439 in 2006/126 pridobi novo vozniško dovoljenje, ta, da zanj zaprosi pristojni organ nove države članice, v kateri ima prebivališče.

77 Če bi člen 11(4) Direktive 2006/126 razlagali tako, da takšna oseba v novi državi članici, v kateri ima prebivališče, ne bi več mogla pridobiti vozniškega dovoljenja, in sicer niti po preteku morebitnega obdobja prepovedi zahtevati novo dovoljenje, bi to pomenilo omejevanje pravice do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki je državljanom Unije podeljena s členom 21 PDEU in katere uresničevanje se skuša olajšati z Direktivo 2006/126.

78 Poleg tega – kot je Sodišče presodilo v zvezi z Direktivo 91/439 –, če bi se država članica lahko sklicevala na svoje nacionalne določbe, da bi neomejeno nasprotovala priznanju veljavnosti dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, bi bilo s tem zanikano načelo vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, ki je temelj sistema, uvedenega z Direktivo 2006/126 (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Kapper, točka 77, in zgoraj navedeni sklep Halbritter, točka 28).

79 Vsekakor je treba pojasniti, da sta Freistaat Bayern in nemška vlada med obravnavo v bistvu zatrjevali, da bi bilo za to, da bi oseba, katere vozniško dovoljenje je bilo v eni državi članici predmet odvzema, lahko v drugi državi članici pridobila novo vozniško dovoljenje v skladu z Direktivo 2006/126, in da bi ji druge države članice to novo vozniško dovoljenje lahko priznale, nujno, da država članica izdajateljica sodeluje z državo članico, ki je dovoljenje odvzela. Po mnenju te vlade bi morala država članica, ki je dovoljenje odvzela, državo članico izdajateljico obvestiti o razlogih za odvzem in preveriti, ali ti razlogi še obstajajo.

80 Vendar te utemeljitve ni mogoče sprejeti.

81 Res je, da obveznost, ki je odslej določena v členu 11(4), prvi pododstavek, Direktive 2006/126, vključuje sodelovanje med državami članicami pri preverjanju, po eni strani, ali je prosilec že imetnik dovoljenja, ki je bilo izdano v drugi državi članici, kadar – kot je določeno v členu 7(5)(c) te direktive – za to obstaja utemeljen sum, ter, po drugi strani, ali je navedenemu prosilcu v primeru odvzema vozniškega dovoljenja v drugi državi članici naložena prepoved zahtevati novo dovoljenje v nekem obdobju. Člen 15 navedene direktive poleg tega ponovno potrjuje nujnost vzajemne pomoči in izmenjave informacij med državami članicami.

82 Toda če bi se kot pogoj za to, da država članica, v kateri ima prosilec prebivališče, izda dovoljenje, naložila absolutna obveznost, da se pristojni organi posvetujejo in sistematično preverjajo, ali razlogi, iz katerih je bilo vozniško dovoljenje prej odvzeto, še obstajajo, bi to zahtevalo vzpostavitev kompleksnega sistema, ki bi omogočal določiti, ali osebi, ki zaprosi za vozniško dovoljenje, v nobeni drugi državi članici niti dolgo časa nazaj ni bilo odvzeto vozniško dovoljenje. Tak sistem v Direktivi 2006/126 vsekakor ni izrecno določen. Čeprav naj bi omrežje vozniških dovoljenj Evropske unije olajšalo vzpostavitev takšnega sistema, pa to omrežje še ne deluje in ne more biti učinkovito orodje glede morebitnih ukrepov odvzema, ki bi bili v drugih državah članicah sprejeti v daljni preteklosti.

83 Poleg tega je bilo lahko osebi, ki vloži vlogo za izdajo vozniškega dovoljenja v prvi državi članici, v drugi državi članici vozniško dovoljenje v preteklosti odvzeto iz različnih razlogov, zlasti tistih, ki so predmet obravnave v postopku v glavni stvari, vendar tudi zaradi drugih kršitev, tudi manjših, zakona o pravilih cestnega prometa. Vendar se lahko preverjanje tega, ali nekateri razlogi za odvzem ne obstajajo več, izkaže za težko izvedljivo, tudi zato, ker Direktiva 2006/126 v zvezi s tem ne vsebuje nobenih navedb.

84 V tem okviru je treba tudi opozoriti, da je Sodišče v zvezi z Direktivo 91/439 presodilo, da država članica gostiteljica, ki za izdajo vozniškega dovoljenja, zlasti po odvzemu prejšnjega dovoljenja, določi strožje nacionalne pogoje, ne sme zavrniti priznanja vozniškega dovoljenja, ki ga je pozneje izdala druga država članica, zgolj iz razloga, da je imetnik novega dovoljenja to dovoljenje pridobil na podlagi nacionalne ureditve, ki ne predpisuje enakih zahtev kot ta država članica gostiteljica (glej zgoraj navedeno sodbo Wiedemann in Funk, točka 54). Ta razlaga velja tudi za Direktivo 2006/126, ki tako kot Direktiva 91/439 določa minimalno uskladitev nacionalnih predpisov v zvezi s pogoji, pod katerimi je mogoče izdati vozniško dovoljenje (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Akyüz, točka 53), in katere temelj – kot je bilo navedeno v točki 78 te sodbe – še naprej ostane načelo vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, ki jih izdajo države članice.

85 Poleg tega ugotovitev, da pogoji, ki izhajajo iz sodne prakse Sodišča, na katero je opozorjeno v točkah od 48 do 51 te sodbe, ki se nanašajo na uporabo člena 8(4), prvi pododstavek, Direktive 91/439, veljajo tudi za člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, potrjuje tudi posebna ureditev, ki se v skladu s členom 11(4), tretji pododstavek, Direktive 2006/126 uporablja za razveljavitev vozniškega dovoljenja.

86 Zadnjenavedena določba namreč – tako kot člen 8(4), drugi pododstavek, Direktive 91/439 – določa, da lahko država članica zavrne izdajo vozniškega dovoljenja prosilcu, čigar dovoljenje je bilo v drugi državi članici razveljavljeno. Država članica tako ni zavezana zavrniti izdaje.

87 Vendar nobena določba Direktive 2006/126 niti pripravljalno gradivo v zvezi z njo ne kažejo na to, da bi se razveljavitev vozniškega dovoljenja – kot so to med obravnavo navedle Freistaat Bayern, nemška vlada in Komisija – nanašala samo na formalne dejavnike v zvezi z izdajo vozniškega dovoljenja. Poleg tega ni mogoče izključiti, da lahko razveljavitev vozniškega dovoljenja v nekaterih državah članicah pomeni ukrep v zvezi s sposobnostjo za vožnjo, ki je strožji od odvzema ali začasnega odvzema, saj je namenjen zlasti sankcioniranju vožnje pod vplivom alkohola, ki je predmet obravnave v postopku v glavni stvari.

88 Člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 bi bilo zato nesmiselno razlagati tako, da imetnik vozniškega dovoljenja – če bi država članica to dovoljenje omejila, začasno odvzela ali odvzela – na podlagi člena 11(4), prvi pododstavek, navedene direktive v drugi državi članici ne bi več mogel pridobiti dovoljenja, medtem ko bi ta možnost v primeru razveljavitve dovoljenja še vedno obstajala.

89 V teh okoliščinah iz zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da ker je bilo vozniško dovoljenje, ki ga je W. Hofmannu 19. januarja 2009 izdal češki organ, izdano – kot je razvidno iz točk 19 in 20 te sodbe – po preteku obdobja prepovedi, da se zahteva novo dovoljenje, ki je bila skupaj z ukrepom odvzema dovoljenja v Nemčiji izrečena zoper tožečo stranko, nemški organ priznanja veljavnosti tako izdanega dovoljenja ni upravičen zavrniti.

90 Vendar mora predložitveno sodišče na podlagi podatkov, navedenih v točki 48 te sodbe, in ob upoštevanju vseh okoliščin spora, o katerem odloča (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Akyüz, točka 75), preveriti, ali je imel W. Hofmann takrat, ko je pridobil vozniško dovoljenje, svoje običajno prebivališče v Češki republiki. Če ga ni imel, lahko nemški organ zavrne priznanje veljavnosti tega dovoljenja. V zvezi s tem je iz odločbe predložitvenega sodišča razvidno, da ta temelji na predpostavki, da je bil pogoj običajnega prebivališča na ozemlju države članice, ki je vozniško dovoljenje izdala, izpolnjen.

91 Ob upoštevanju vseh predhodnih ugotovitev je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 razlagati tako, da nasprotujeta temu, da država članica zunaj obdobja prepovedi zaprositve za novo vozniško dovoljenje, izrečene imetniku vozniškega dovoljenja, izdanega v drugi državi članici – če je bil na ozemlju zadnjenavedene upoštevan pogoj običajnega prebivališča – zavrne priznanje veljavnosti tega vozniškega dovoljenja, če je bil njegovemu imetniku na ozemlju prve države članice izrečen ukrep odvzema prejšnjega vozniškega dovoljenja.

Stroški

92 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih (prenovitev) je treba razlagati tako, da nasprotujeta temu, da država članica zunaj obdobja prepovedi zaprositve za novo vozniško dovoljenje, izrečene imetniku vozniškega dovoljenja, izdanega v drugi državi članici – če je bil na ozemlju zadnjenavedene upoštevan pogoj običajnega prebivališča –, zavrne priznanje veljavnosti tega vozniškega dovoljenja, če je bil njegovemu imetniku na ozemlju prve države članice izrečen ukrep odvzema prejšnjega vozniškega dovoljenja.

Podpisi